

Amb M de Mariola

Es diu Mariola, com la serra del costat d'Alcoi, d'on ella és. Va nèixer el 29 de febrer del 2000 a l'hospital Verge dels Liris, a Cocentaina. Son pare va decidir posar-li Mariola per dues raons: per la cançó de Paco Muñoz que tant li agradava a la seua dona i per l'àvia de la criatura, que també s'anomenava així.

La vida de Mariola no va començar molt bé. Quan només comptava amb dos mesos de vida, el germà de sa mare, l'oncle Enric, va morir i setmanes després ho va fer l'avi Vladi, conegut al poble pel malnom de "el rus".

Però deixem-nos de tanta tragèdia. La mare de Mariola, Myrtha, era mestra d'anglès a l'institut del poble del costat i son pare Miquel, que havia estat corredor de maratons abans del seu naixement, era entrenador del club d'atletisme del poble, a més, tenia una germana, Montse, dos anys més major que ella.

La vida de Mariola va ser normal; va acabar la primària amb bones notes i els tres primers cursos d'institut havien transcorregut amb tranquil·litat. Però va ser a partir de l'últim any de secundària quan els problemes van aparéixer. Per començar, el seu grup de classe va tindre la mala sort de tindre al professor de física com a tutor, que tenia com a únic objectiu fer la vida impossible als alumnes. Per a més inri, els seus pares es van divorciar perquè son pare enganyava a la seua dona amb una dona molt més jove.

L'últim curs va ser un desastre completament, sort va tindre aprovant les recuperacions. Per a ella l'única part bona va ser que els seus pares li donaven permís per a fer tot el que volgués, però ella sabia que era una forma de guanyar-se la seua estima. Mariola se centrava cada vegada menys en els estudis i dedicant més temps a les amigues (Ona, Lluïsa, Berta, Caterina i Irene).

Tristament, Mariola no va arribar a graduar-se, ni tan sols va començar el curs. El seu cos va aparéixer baix del pont de Sant Jordi. Aquella nit Mariola va eixir de festa, i ningú la va acompanyar de camí a casa. Tot apuntava a un suïcidi.

07-09-2016

- Aniràs a la festa de Jaume?- preguntà Caterina amb un gran somriure.
- És clar! Jo i totes, veritat?- contestà Mariola adreçant-se a les seues amigues.-
A més, Quim m'ha dit que els pares no seran a casa, per tant, hi estarà lliure.
- Jo crec que no podré anar- va apuntar Ona- Tinc el sopar d'inici de temporada.
- Tu i la natació... Vine a passar-ho bé per una vegada dona! –va exclamar Irene.
- Aleshores anem totes menys Ona, no? Doncs el dissabte a les huit veniu a ma casa i ens arreglem –digué Berta recolzant-se a la cadira.
- Acomiadarem l'estiu amb una bona festa, germanes –rigué Lluïsa.

10-09-2016

Eren les huit de la vesprada i Mariola acabava d'arribar a casa de Berta. En passar a l'interior va veure a la resta maquillant-se a l'enorme bany. Ella ja venia preparada de casa, sols havia de posar-se els tacons i endreçar els cabells. Una vegada estaven preparades eixiren del pis i s'encaminaren cap a casa de Jaume. Van arribar les últimes, com sempre, i la festa ja havia començat. Entraren a la cuina i agafaren begudes i un pot de creïlles fregides. Mariola va notar que Pau, el germà de Jaume, no deixava d'observar-la. Era una mirada estranya.

- Heu vist com em mira Pau? Pareix un psicòpata, no ho vegeu?
- Pareix que està penjat per tu, no creus?- va riure Lluïsa-. Dóna-li una oportunitat
- No crec que siga per això Lluïsa, em mira d'una altra forma, no ho veus?
M'espanta.
- Vés i parla amb ell, de segur que no ho fa intencionadament.
Mariola es va alçar del sofà on estaven i es va acostar a Pau.
- Es pot saber què fas mirant-me tota la nit?- preguntà amb rapidesa.
- Els homes podem mirar a les dones com i quan vulguem- va afirmar.
- Em repugnes, Pau, com pots dir això? No t'adones com de fastigós sona?- va exclamar Mariola. A l'instant va anar cap a les seues amigues i els ho contà tot.

- Vull anar a casa, ja no tinc ganes de més festa- anuncià Mariola agafant les seues pertinences Estic molt cansada i a més, m'estic avorrint.- va mentir.
- Tan prompte te'n vas? Si hem arribat fa una estona, Mariola! Queda't que t'apenediràs! No deixes que el comentari de Pau t'arruïne la nit.
- No, de veres, vull anar-me'n ja.
- Vols que t'acompanyem?- preguntà Irene. Mariola negà amb el cap, va acomiadar-se de les seues amigues una a una, i seguidament va buscar l'eixida.

De camí cap a casa, es va aturar al parc, el lloc que més s'estimava del poble, on havia conegut les seues amigues i on havia jugat tant de xicoteta. De sobte va escoltar un soroll darrere de l'arbre del banc on estava. Aterrada, començà a córrer amb totes les seues forces, fins que una mà la va agafar del braç i altra li va tancar els ulls. Mariola sabia perfectament qui l'estava agafant. Pau.

11-09-2016

Aquell diumenge fou el pitjor dia de la vida de Mariola, se sentia desprotegida i dèbil. El que va passar la nit anterior l'havia desconfortat, estava condemnada a viure amb por. La solució era clara. Com podria mirar a la cara els seus familiars? Què pensarien d'ella al poble? Tornaria a passar en un futur?
- No queda una altra opció. – es va dir per a si mateixa mentre pujava a la barana del pont- un pas més i tot el sofriment haurà acabat per sempre.

12-09-2016

La recerca de Mariola havia acabat, tot havia acabat. Va ser Caterina qui la va trobar, mentre passejava al seu gos abans d'anar a classe. A les dotze del matí els seus pares van rebre la tràgica notícia: aquella nit, Mariola, s'havia suïcidat.

Nota

Per si us ho preguntàveu la raó per la qual Mariola es va suïcidar, va ser a causa d'un abús. Desgraciadament aquests aspectes formen part de la vida quotidiana, només hem de connectar la televisió o la ràdio per comprovar-ho.

En 2016 la taxa de suïcidi per cada cent mil habitants a València era de 6'7 i a més, en aquell any es van suïcidar tres mil cinc-cents seixanta-nou persones a Espanya.

Dades alarmants. Com també ho són les d'abusos sexuals. A l'estat es produeixen una mitja de quatre violacions diàries, xifra que augmentaria si es denunciaren totes. Però si hem de preocupar-nos d'alguna cosa, hauria de ser que el 85% d'abusos sexuals a menors no es denunciïn. Aquests fets no haurien de passar enlloc.

Tant el suïcidi com l'abús sexual tenen l'única solució a peu de carrer: l'educació. La manera en què ens eduquen des de menuts influirà positivament o negativament. Sempre hem de buscar la forma positiva, la qual podem trobar als centres d'ensenyança, ja que el seu model educatiu es basa en el respecte cap als altres. Parlar obertament d'aquests temes, pot ajudar d'alguna manera al fet que la gent siga capaç de raonar per si mateixa sobre el que està bé i el que està mal, sobretot si aquesta gent de què parlem són xiquets i adolescents.